

I denne Henseende maa det fremhæves, at den eneste Byrde eller Forpligtelse, som det Offentlige ved hiin Ordning paadrog sig, var den omtalte Vedligeholdelsespligt. Derimod erhvervedes: 1) Kaldsret. 2) Ret til uindskrænket Benyttelse af Skolen til Seminariets Lærv. 3) Dispositionsret over samtlige til Organist- og Lærereembedet henlagte Pengeindtægter og Emolumenter, nemlig: a. i Penge 64 Rd.; b. Beboelsesleilighed med Have; c. 20 Læs Brænde og 4 Læs Gjerdsel, Alt aarlig (foruden 14 Rd. til Orgelet i Kirken), hvilke aarlige Indtægters samlede Pengeværdi efter de senere Tidens Priser ganske vist maa anslaaes til mindst 200 Rd. Idet nu Seminariet ifølge de i 1839 givne Bestemmelser har besat Tjenesten med en af sine Lærere og besørget Underviisningsarbejdet ved Eleverne under hans og andre Læreres Ledelse, har det til Lærerenes Lønning kunnet raade over hine fra det Valckendorphske Legat stammende Indtægter, og der har saaledes kunnet bespares et tilsvarende Beløb i den ham af Seminariefonden tilkommende Lønning. Dette Forhold fremtræder vel ikke i Formen netop saaledes i den tidligere Tid, da Lønningerne ikke vare lodbestemte, men fastsattes ved kongelig Resolution; men det har dog ikke desto mindre allerede dengang eksisteret. Derimod fremtræder det aldeles skarpt og tydeligt efter Lønningsloven af 15de Februar 1857, idet der siden den Tid aarlig er afdraget vedkommende Lærer 200 Rd. i den ham efter Loven ellers tilkommende Gage, saa at Seminariefonden alene i disse sidste 12 Aar derved har været forskaaet for en contant Udgift af 2,400 Rd., saaledes som Budgetter og Regnskaber udvise.

Tager man imidlertid det hele Tidsløb af 30 Aar, fra 1839 til 1868 incl., i hvilke hine legatariske Indtægter dog factiff ere komne Seminariet til Gode, med i Beregning, udkommer, som det vil sees, en samlet Værdi af circa 6,000 Rd., eller i alt Fald et Beløb, som ikke vil være synderlig lavere. Herfra vil selvfølgelig være at drage Beløbet af Vedligeholdelsesomkostninger i samme Tid. Hertil er der i de sidste 24 Aar, 1845—68, medgaaet ordinært 180 Rd. eller i Gjennemsnit $7\frac{1}{2}$ Rd. aarlig, extraordinært til særlig bevilgede Hovedreparationer eller Forandringer circa 504 Rd., tilsammen altsaa 684 Rd. Lægges nu hertil et forholdsmaessigt Beløb for de tidligere 6 Aar, 1839—44, for hvilke noagtige Dplysninger i Diebliffet ikke haves, eller afrundes endog Udgiftsbeløbet til 1,000 Rd., bliver der dog tilbage en reen Indtægtsværdi af circa 5,000 Rd., som repræsenterer den Fordeel, Seminariet eller det Offentlige har havt af sin Forbindelse med den oftnævnte Skole, i pecuniar Henseende. Hertil kommer saa den Værdi af en anden Art, som maa tillægges den erhvervede Kaldsret, samt den alene ved den almindelige Lovgivning begrændsede Raadighed over Skolen.

Naar det af det saaledes Dplyste formeentlig bestemt fremgaaer, at Staten ikke har havt Tab, men forholdsviis betydelig Binding af det i 1839 truffne Arrangement, idet de omtalte, fra privat Kilde hidrørende Indtægter enten have medført en ligefrem paavittsig Besparelse eller dog steds kunnet anvendes i Seminariets Interesser, saa forekommer det mig ogsaa, at denne Betragtning maa kunne bidrage Noget til at overvinde Vanstellighederne ved Opnaaelsen af den til Skolens Ombygning fornødne Bevilling, eftersom de Krav, Skolen i saa Henseende stiller, dog væsentlig opveies ved de — ogsaa pecuniare — Fordele, den har ydet og fremdeles vil yde, saalænge dens nuværende Forbindelse med Seminariet opretholdes.

Udvalgets Fleertal foreslaaer at nægte Bevillingen, da man i ethvert Tilfælde ikke kan erkjende Forpligtelsen til at opføre en heel ny Skole.

52) Som ovenfor under Nr. 31 bemærket, foreslaaer et Mindretal, at Statskassens Bidrag til Seminariefonden bortfalder.